

מ"ח 7848/14 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

מ"ח 7848/14

לפני: כבוד המשנה לנשיאה א' רובינשטיין

המבקש: פלוני

נ ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה למשפט חוזר

בשם המבקש: עו"ד ליה פלוס
בשם המשיבה: עו"ד יוסף (ג'ואי) אש

החלטה

א. בקשה למשפט חוזר לפי סעיף 31 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], תשמ"ד-1984. ביום 7.6.12 הרשיע בית המשפט המחוזי בנצרת בת"פ 28/10 (סגן הנשיא ת' כתילי) את המבקש בעבירות חבלה בכוונה מחמירה, עבירות בנשק, ואיומים. ביום 27.2.14 דחה בית משפט זה בע"פ 6018/12 (השופטים י' דנציגר, ע' פוגלמנוב' זילברטל) את ערעור המבקש, לאחר שלא התייצב לדיון בעניינו, ואף לא לריצוי עונשו (לימים נאסר). ביום 20.11.14 הוגשה הבקשה הנוכחית. תגובת המדינה הוגשה ב-29.3.15.

רקע והליכים קודמים

ב. ביום 2.3.10 הוגש נגד המבקש כתב אישום, בו נטענו העובדות הבאות: המבקש והמתלונן הם תושבי נצרת,

עמוד 1

אשר היו מצויים בסכסוך על רקע רומנטי. ביום 10.10.08, בסמוך לשעה 18:30, התקשר המבקש למתלון וקבע להיפגש עמו בסמוך למלון "גולדן קראון" בנצרת. המבקש הגיע למקום המפגש ברכב מסוג רנו אקספרס והוא מצויד בסכין ובאקדח שהוחזק על ידו ללא רישיון כדין. בין המתלון למבקש החל ויכוח, ולאחר זמן קצר שלף המבקש אקדח וירה לכיוון המתלון, אשר כתוצאה מכך נפגע ברגלו ונשרט בראשו. המתלון החל להימלט מהמקום, בעוד המבקש רודף אחריו וסכין בידו, וקורא לעברו "עכשיו אני גומר עליך". כשהגיע המתלון לאיזור המלון, עזב המבקש את המקום ברכבו. בגין העובדות המתוארות כתב האישום מייחס למבקש את העבירות הבאות: חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977; עבירות בנשק לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק; איומים לפי סעיף 192 לחוק.

ג. יצוין כאן, על פי תגובת המדינה, כי המבקש לא אותר תחילה, ולבסוף נעצר ביום 26.2.10, תוך ניסיון להימלט והתחזות בכזב. אוסיף, כי כתב האישום הוגש לאחר מעצרו.

ד. בית המשפט המחוזי דחה את טענות המבקש - אשר הכחיש כל קשר לאירוע - והרשיעו בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום; זאת תוך הסתמכות בעיקר על עדות המתלון, שהיה העד היחיד לאירוע. לצד עדות המתלון, הסתמך בית המשפט על שורת ראיות נסיבתיות: התאמות מסוימות בין עדות המתלון לעדות המבקש; פלט שיחות הטלפון של המבקש, המראה כי התקשר למתלון ביום 10.10.08 בשעה 18:37; תיעוד רפואי ועדותו של הרופא שטיפל במתלון, שהראו כי נפצע כתוצאה מירי; עדות אחי המתלון, לפיה המתלון סיפר לו על הירי מיד לאחר האירוע - והאח העיד גם, כי במהלך נסיעתו לאסוף את המתלון ממקום האירוע, ראה את רכבו של המבקש בנסיעה בכיוון ההפוך; חוות דעת של מומחה תקשורת, לפיה מכשיר הטלפון של המבקש אכן בזמן האירוע בטווח הכיסוי של אנטנה הכוללת את סביבת מלון "גולדן קראון"; והסכם סולחה בין המתלון למבקש, אשר הוגש לבית המשפט מטעם המבקש, בו מצוין אירוע אלימות שהתרחש ביום 10.10.08. בית המשפט דחה את גרסתו של המבקש לפיה עבד במפעל בקריית גת, ולפיכך לא ידע כי המשטרה מחפשת אותו משך יותר משנה. על בסיס כל האמור נקבע, כי הנאשם ירה במתלון ופצע אותו ברגלו ובראשו.

ה. בגזר-הדין שקל בית המשפט המחוזי את חומרת מעשי המבקש, שהשתמש בנשק מבלי שהופעלה כנגדו אלימות, וכדי לפגוע באדם; את היעדרן של נסיבות מקלות בעניינו; ואת עברו הפלילי של המבקש, וספציפית בעבירות נשק. מתוקף כל אלה, הושתו על המבקש בתיק זה מאסר בפועל למשך 45 חודשים, וחמישה עשר חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים. בנוסף, הופעלו במצטבר זה לזה שני עונשי מאסר מותנים שהוטלו על המבקש בת"פ 4190/02 (עשרה חודשי מאסר) ובת"פ 3118/05 (שישה חודשי מאסר), ונקבע כי שמונה חודשים מתוכם ירצו במצטבר לעונשו העיקרי. סיכומו של דבר, הושתו על המבקש מאסר בפועל לתקופה של ארבע שנים וחמישה חודשים, מאסר על תנאי כאמור, ופיצוי למתלון בסך 5,000 ש"ח.

ו. ביום 11.9.12 נדחתה בקשת המבקש לעיכוב ביצוע, משנקבע כי סיכויי הערעור אינם טובים, ואולם המבקש לא התייצב כאמור לריצוי עונשו. ביום 27.2.14 נדחה ערעור המבקש לאחר שלא התייצב לדיון בעניינו. לימים נעצר והחל בריצוי מאסרו.

הבקשה הנוכחית

ז. דומה, כי עיקר הבקשה מבוסס על תצהיר מאת המתלון, ובו לכאורה חזרה מעדותו במשטרה ובמשפט. על כן יובא תוכנו כבר כאן, בתמצות. לפי התצהיר, המתלון אינו בטוח בנוגע לזהות האדם שירה בו, אך נמנע מאמור זאת

במשפטו מחשש ש"העניין יתהפך לרעתי ואהפוך לנאשם וזה עלול להגיע עד למעצרי". עוד נאמר בתצהיר, כי הגשת התלונה נגד המבקש "נבעה מעוינות שנולדה בינינו על רקע ריב שנוצר", ושעדותו הסתמכה על סברה בלבד שכן "הייתי בטוח כי אף אחד פרט לאמיר הוא זה שביצע את הירי לנוכח היריבות שבינינו, ועל סמך זאת הודעתי לחוקרי המשטרה כי [המבקש - א"ר] הוא זה שירה בי". עוד נאמר בתצהיר כי "הואיל ושעת התרחשות המקרה שבו נפגעתי היתה ערב חשוך, לא הצלחתי לזהות תוי האדם שירה בי".

ח. המבקש טוען עוד, כי ישנן סתירות בגרסת אחיו של המתלונן. כך, המבקש מציין שבהודעה למשטרה נאמר שהמתלונן סיפר לאח על "תאונה", בעוד שבעדות האח בבית המשפט נאמר שהמתלונן סיפר על מכה שקיבל אך לא פירט מעבר לכך. עוד צוין, כי בהודעת האח למשטרה נאמר שרכבו של המבקש נצפה "בצומת", בעוד שבעדות בבית המשפט נאמר שהרכב נצפה בכניסה למתחם המלון "גולדן קראון".

ט. המבקש טוען, כי סתירות קיימות גם בגרסת המתלונן - הראיה המרכזית בהרשעתו. המבקש מפנה להודעת המתלונן במשטרה מיום האירוע, בה נאמר כי לירי קדם ויכוח בין הצדדים, ואילו בעדותו בבית המשפט אמר שהמבקש פתח בירי לעברו מיד עם יציאתו מרכבו. בנוסף, ההודעה במשטרה מציינת שלאחר הירי ביקש המתלונן להפסיק את הירי, ואילו העדות בבית המשפט אינה מזכירה בקשה זו. סתירה נוספת שנפלה בגרסת המתלונן, כך נטען, היא מספר הכדורים שנורו; הודעת המתלונן במשטרה מזכירה שלוש יריות, ואילו עדותו בבית המשפט מציינת בין שבע לעשר יריות.

י. המבקש מפנה גם למזכר שהכין החוקר התורן ביום האירוע, בו מצוין היעדר עדים ששמעו את הירי שהתרחש, וכן בנוגע לתרמילי כדורים וסימני דם במקום האירוע. במזכר נאמר, כי החיפוש נעשה באמצעות פנס שכן זירת האירוע חשוכה ואינה מוארת.

יא. עוד נטען, כי בא-כוחו דאז, שייצג אותו בבית המשפט המחוזי, התרשל בתפקידו ופגע בהגנתו; כך מציין המבקש, כי בא-כוחו דאז נמנע מאיסוף חומר המאשש את טענתו בדבר עבודתו בקרית גת; נמנע מזימונה לעדות של אשה שיכלה להעיד על שיחות הגידופים בין המבקש למתלונן ביום האירוע, שלא כללו קביעת מפגש ביניהם; נמנע מהעדת המכובדים שפעלו לקידום הסכם הסולחה בין הצדדים, שיכלו להסביר את סיבת אזכורו של התאריך 10.10.08 בגוף ההסכם; לא פגש את המבקש לפני עדותו; ולא הציג חוות דעת רפואית נגדית. לטענת המבקש, כשלי בא כוחו דאז מקימים חשש ממשי לעיוות דין.

יב. המבקש מציג, בנוסף לתצהיר המתלונן כאמור, מספר ראיות חדשות נוספות שיש בהן כשלעצמן, כך נטען, כדי להצדיק קיום משפט חוזר בעניינו. בין אלה - תצהיר של יוזם הסולחה, וכן תצהירים של שני נכבדים החתומים על הסכם הסולחה, המפרטים את הנסיבות שהביאו לחתימת ההסכם. נטען, כי תצהירים אלו מספקים הסבר לאזכור התאריך 10.10.08 בהסכם הסולחה, באופן המתיישב עם גרסתו של המבקש, אשר מכחיש כל קשר לאירוע. ראיה נוספת היא תצהירו של עובד במוקד "007" הסמוך לנצרת, לפיו המבקש פעל עמם בשיתוף פעולה. תצהיר זה נועד לבסס את גרסתו של המבקש, לפיה עבד בשתי עבודות - אחת בנצרת ואחת בקרית גת, ולפיכך לא ידע כי המשטרה מחפשת אותו משך מעל לשנה.

יג. לטענת המבקש, הראיות החדשות שהוצגו מצדיקות את קיומו של משפט חוזר מכוח סעיף 31(א)(2) לחוק

בתי המשפט [נוסח משולב], תשמ"ד-1984.

טענות המשיבה

יד. המשיבה טוענת, כי ישנן סיבות אחדות להטיל ספק בתצהירו החדש של המתלון שהוגש מטעם המבקש. נטען לעניין זה, כי המתלון מסר גרסה מפורטת לגבי האירוע, שאינה מתיישבת עם הספקות אותם העלה בתצהירו החדש. גרסתו המקורית של המתלון כללה תיאום טלפוני עם המבקש לגבי מקום פגישתם; חילופי דברים ביניהם במקום האירוע; ירי של המבקש אליו ממרחק של כמטר אחד. תצהירו החדש של המתלון אינו כולל, כנאמר, התייחסות לעובדות שנכללו בגרסתו המקורית.

טו. פגם נוסף שנפל בתצהירו החדש של המתלון, טוענת המשיבה, קשור לתנאי התאורה בזמן האירוע. כזכור, לפי התצהיר החדש, התאורה לא הספיקה לשם זיהוי היורה. המשיבה מפנה למספר מקורות מהם ניתן ללמוד כי הייתה תאורה מספקת בזמן האירוע לשם זיהוי היורה. כך, מפנה המשיבה לעדות אחיו של המתלון שציין כי המקום לא היה חשוך; עדות השוטר שביקר בזירה וציין כי "ניתן לראות בשעות הלילה"; עדות השוטר החוקר שהיה תורן באותו יום, לפיה ניתן לזהות אדם בתנאי התאורה במקום.

טז. המשיבה טוענת, כי הנסיבות לשינוי גרסתו של המתלון נשארו עמומות. בנוסף, מפנה המשיבה לאמירתו של המתלון בעדותו במשפט:

"לפני כיומיים התקשרו אליי טלפונית מועדת הסולחה וביקשו ממני להעיד בבית המשפט כך שבשעת האירוע היה חושך ולא הצלחתי לזהות את היורה וכי הנאשם לא הוא שירה בי. לא הסכמתי, הם טענו שלשם כך שילמו לי את החמישים אלף שקל, אמרתי שאני מוכן להחזיר אותם ואכן החזרתי אותם [...]".

לפי המשיבה, הדמיון בין הגרסה שהתבקש המתלון למסור לבית המשפט, לבין הגרסה המפורטת בתצהירו החדש, מעלה חשד שמא התצהיר לא נמסר מרצונו החופשי אלא מלחצים חיצוניים מצד ועדת הסולחה. המשיבה מציינת, כי המתלון הושפע מחתימת הסולחה כבר בשלב החקירה, ולאחר מעצר המבקש בחר שלא להמשיך ולשתף פעולה עם החקירה. עוד טוענת המשיבה, כי משאין התצהיר החדש נושא תאריך, ומשהמבקש אינו מציין אימתי נודע לו על קיומו, אין אפשרות לבחון האם הבקשה למשפט חוזר עומדת בתנאי תקנה 4 לתקנות בתי המשפט (סדרי דין במשפט חוזר), תשי"ז-1957, הקובעת ש"בקשה תוגש תוך תשעים יום מן היום בו נודע למבקש על קיום אחת העילות האמורות בסעיף 9(א) לחוק".

יז. המשיבה טוענת עוד, כי אין בראיות החדשות שהוצגו על-ידי המבקש כדי להסביר את סיבת ציונו של התאריך 10.10.08 בהסכם הסולחה. נאמר, כי אין משקל ראייתי לאזכור אשה ששמעה את שיחת הטלפון בין המבקש למתלון, מבלי שהוגש תצהיר מטעמה. בנוסף טענה המשיבה, כי אין אפשרות לקיים דיון בנוגע לטיב הייצוג המשפטי שקיבל המבקש, מבלי שניתנה התייחסות של בא-כוחו דאז לטענות שהועלו כלפיו.

הכרעה

יח. לאחר עיון בבקשה על נספחיה וכן בתגובת המדינה, אין בידי להיעתר לבקשה. בבסיסו של מוסד המשפט החוזר, המעוגן בסעיף 31 לחוק בתי המשפט עומדת כנודע השאיפה ליצירת איזון בין שני ערכים מרכזיים: מזה – עקרון חקר האמת, מתוך הכרה בכך שמערכת משפטית באשר היא מעשה אנוש אינה חפה משגגות; ומזה – עקרון סופיות הדיון והתכליות שבבסיסו (ראו מ"ח 6148/95 עזריה נ' מדינת ישראל, פסקאות 33-35 לפסק דינו של הנשיא ברק (1997); מ"ח 5251/13 פרי נ' מדינת ישראל (2014)). בסעיף 31 לחוק בתי המשפט הוגדרו ארבע עילות אשר בהתקיימן רשאי בית המשפט להורות על משפט חוזר. הבקשה הנוכחית משליכה את יהבה על סעיף 31 (א)(2), שעניינו בעובדות או ראיות העשויות להצדיק קיום משפט חוזר, וכן על §, הנדרש לחשש מעיוות הדין שנגרם בהרשעה.

יט. אפתח בהערה מסגרתית; המבקש חמק כנטען מן המשטרה מעיקרא, ואין מחלוקת כי לא התיצב לריצוי עונשו, ונוכח אי התיצבותו גם נדחה ערעורו בבית משפט זה. לכך משמעות גם בהחלטה במשאלתו למשפט חוזר, אף אם בקשתו תיבדק לגופה. המבקש עותר, לאמיתו של דבר, להפוך את הליך המשפט החוזר לערעור, שלא נשמע בעטיו שלו. קשה להלום זאת, כמו גם את התנהגות המבקש כאמור (ראו בהקשר קרוב מ"ח 4922/14 צובארי נ' מדינת ישראל, פסקה 6 להחלטת המשנה לנשיאה – כתארה אז – מ' נאור והאסמכתאות שם).

כ. חרף האמור, אדרש לעיקר הבקשה, ואבחן את הראיות החדשות. אתיחס תחילה לטענות כלליות שהעלה המבקש, אף שהן מתאימות מיסודן לערעור ולא לבקשה למשפט חוזר, ושעל פיהן עותר הוא לבסס את עילת עיוות הדין. כך, המבקש הפנה – כאמור – לסתירות לכאורה שנפלו בגרסאות המתלונן ואחיו; ציין את חוסר הממצאים לגבי דם ותרמילי קליעים בזירת האירוע; והעלה טענת רשלנות כלפי בא-כוחו דאז. אין להלום טענות אלה של המבקש, שהן כאמור טענות ערעוריות בערעור שלא נטען; לא מצאתי כי הטענות הללו, בנפרד ואף יחדיו, עולות כדי חשש ממשי מעיוות דין שנגרם למבקש, כפי שיפורט.

כא. באשר לסתירות הנטענות בגרסאות המתלונן ואחיו, מדובר בהבדלים קלים שבקלים, שבודאי אינם מעלים חשש לעיוות דין. כך, למשל, המבקש מציין את גרסת אחיו של המתלונן, שבמשטרה ציין כי אחיו התקשר וסיפר שקרתה לו תאונה, ובבית המשפט ציין כי אחיו התקשר וסיפר שקיבל מכה. ברי, כי אין בכך כדי לערער את גרסת האח. הוא הדין גם לגבי טענות המבקש בנוגע לגרסת המתלונן. המבקש הפנה, בין היתר, לסתירה בין עמדת המתלונן במשטרה, שם ציין ויכוח וחילופי דברים שקדמו לירי, לבין עמדתו בבית המשפט, שם ציין שהירי החל מיד כשהמבקש יצא מרכבו. גם סתירה זו אינה מקימה חשש לעיוות דין שנגרם למבקש, שהיה מיוצג, וניתן היה לחקור ככל הנחוץ. יש לציין, כי הודעת המתלונן במשטרה נלקחה ממנו ביום האירוע, לאחר שנורה ובעודו פצוע, וכדבריו "מטושטש קצת" (הודעת המתלונן במשטרה מיום 10.10.08, שורה 17); ואין עיון בה ובעדותו בבית המשפט המשפט מצדיק התערבות, בודאי לא בגדר משפט חוזר.

כב. באשר להיעדרם של ממצאי דם ותרמילי קליעים, אף לעניין זה אין מקום להתערבות בהכרעתו של בית המשפט המחוזי, שכבר נתן דעתו לסוגיה. בית המשפט קיבל את עדות המתלונן אשר ציין, כי ראה את המבקש אוסף את תרמילי הקליעים לאחר הירי – דבר המסביר את היעדרם מזירת האירוע. בנוגע להיעדר סימני הדם, בית המשפט המחוזי העלה שני הסברים אפשריים לכך: יתכן כי הדימום החל רק כשהמתלונן ברח מהמקום והגיע למלון הסמוך, ויתכן כי הדם נוקה לפני סיור השוטר במקום. נוסף, כי אחי המתלונן ציין בהודעתו מיום 5.2.09 כי המתלונן ישב ליד המלון

"וירד ממנו הרבה דם מרגלו ומראשו" (ראו גם עדותו בעמ' 29 לפרוטוקול, שהזכיר בית המשפט (פסקה 11)). ומכל מקום השוטר במזכרו מיום האירוע מציין שסרק "עד האבנים ליד מלון גולדן קראון". אכן, נוכח התשתית העובדתית הכוללת, אין אף בהיעדר ממצאי דם כדי להצדיק קיום משפט חוזר בנידון דין.

כג. באשר לטענת הרשלנות נגד בא-כוחו דאז של המבקש, אין להידרש לכך מבלי שהוצגה התייחסות עורך-הדין לטענה (רע"פ 2664/11 עואדה נ' מדינת ישראל (2011); רע"פ 4185/14 גולן נ' מדינת ישראל (2014)). הדבר נובע מכוח אתי וגם מהגינות בסיסית. מעבר לנדרש אצין, כי מרבית טענות המבקש מתמצות בחסר בהגשת ראיות הגנה על-ידי בא-כוחו דאז. טענה זו משכנעת פחות, כשהיא נטענת במסגרת בקשה למשפט חוזר שאליה לא צורפו הראיות המדוברות עצמן. קרי, למשל, אם התרשל בא-כוחו דאז של המבקש בהגשת תצהיר מטעם מעסיקו של המבקש בקרית גת, וכמובן איני קובע זאת, מדוע לא הוצג תצהיר זה כעת? בהיעדר דבר זה, למשל, נותרת השאלה תלויה באויר. עד כאן באשר לטענות ה"ערעוריות", ואיני רואה - כאמור - להלמן על בסיס טענה של עיוות דין; גם בהצטברן, הכל כפי שנזמק מעלה.

כד. ועתה לעיקר הבקשה - הצגת ראיות חדשות מטעם המבקש. הלכה פסוקה היא, כי על-מנת שבית המשפט יורה על קיום משפט חוזר, הראיות החדשות שמוצגות בפניו "צריכות להקים תשתית ממשית המצדיקה חריגה מעקרון סופיות הדין. נדרש, שתהא להן אמינות לכאורית. מחויב הוא, שתהיינה אלה ראיות קבילות היכולות לשמש במשפט עצמו. הכרח הוא, כי בית-המשפט ישתכנע כי חומר הראיות או העובדות הנטענים יכולים היו לשנות את תוצאת המשפט לטובת הנידון" (מ"ח 7929/96 קוזלי נ' מדינת ישראל, פסקה 55 לפסק-דינו של הנשיא ברק (1999); ראו גם מ"ח 2175/14 סויסה נ' מדינת ישראל (2014); דברים אלה מעוגנים בשכל הישר ובנסיין החיים. אין זה המקרה שבפניי, כפי שיפורט להלן, ושוב - אין בחוליות השונות שבטענות וגם לא בהתחברן יחד, כדי להקים את עילת הראיות החדשות.

כה. נבוא עתה איפוא אל הראיות החדשות הנטענות, הכוללות שישה תצהירים: אחד מטעם המתלונן עצמו, לכאורה, ראש וראשון; אחד מטעם מנהל בחברת "007" שקיימה קשר עבודה עם המבקש; ושלושה מטעם יוזמי הסולחה.

כו. ראשון ראשון ואחרון אחרון. אפתח בתצהיר המתלונן. חוששני שאין בו כדי להצדיק קיום משפט חוזר. לכאורה, מציג התצהיר תמונה חדשה לגבי העדות שעמדה במרכז התשתית העובדתית עליה נסמך בית המשפט המחוזי בהרשעתו, היא עדות המתלונן. אלא שעלינו להביט אל התמונה הכוללת; התצהיר החדש נעדר תאריך (בעותק בערבית אף מצוין קו לתוספת תאריך, אז זה לא הוסף). התצהיר מגיע לאחר שהמתלונן הצהיר בבית המשפט המחוזי כי מופעלים עליו לחצים לשנות את גרסתו (פרוטוקול הדיון מיום 7.11.10, עמוד 15, שורות 25-28). יתרה מזאת, המתלונן ציין בבית המשפט המחוזי מהי הגרסה אותה מבקשים הלוחצים לשים בפיו, והיא דומה דמיון מפליא לגרסה המופיעה בתצהיר החדש - חזרה מזיהוי המבקש כיורה, עקב מצב התאורה במקום האירוע. כפי שציינה המשיבה, אין המתלונן מתיחס בתצהירו החדש לשאלות העולות מגרסתו העדכנית לעומת העבר. אם המתלונן, כפי שהעיד בבית המשפט המחוזי, אכן התקשר טלפונית עם המבקש, קבע עמו מקום מפגש, נפגש ושוחח עמו עובר לירי - כיצד מטיל עתה הוא ספק בזהות היורה? שאלה זו נשארה ללא מענה של ממש. מכל האמור מעלה, קשה להלום את טענת המבקש לפיה יש בתצהיר החדש כדי להצדיק קיום משפט חוזר בעניינו.

כז. מנהל חברת "007" הצהיר, כי "כפי שנודע לי [מהמתלונן - א"ר] הוא שהה בדרום בקרית גת למטרת

עבודה". המבקש מסתמך על אמירה זו כדי להוכיח את טענתו שעבד בקרית גת, ולכן לא היה מודע לכך שהוא מבוקש במשטרה במשך מעל לשנה בגין התקרית נשוא ענייננו. סבורני, כי אין די בתצהיר שהוגש לביסוס הטענה. ראשית, בית המשפט המחוזי דחה את הטענה, כיון שתלושי המשכורת שהוגשו על-ידי המבקש לא היו חתומים על-ידי מעסיקו בקרית גת. את הכשל הראייתי הזה, אשר המבקש מודע אליו, נמנע המבקש מתקן, באופן מעלה חשד. שנית, גם אילו התקבלה הטענה, אין בה כשלעצמה כדי להצדיק משפט חוזר, שכן היא נוגעת רק לסיבת התחמקותו המחשודה של המבקש מן מהמשטרה משך שנה שלמה, ולא לליבת המעשים הפליליים עצמם, שהוכחו בבית המשפט המחוזי ככתוב בהכרעת הדין. אציין, כי באופן תמוה, התצהיר נחתם ביום 27.11.14 אך לכאורה הוגש לבית משפט זה שבוע לפני כן - ביום 20.11.14. האם טעות קולמוס לעולם חוזרת?

כח. באשר לתצהירי יוזמי הסולחה, אין בהם כדי לשנות מהותית את התשתית העובדתית בנידון דידן. כזכור, התצהירים הוגשו על-מנת להסביר את אזכורו של יום 10.10.08 בהסכם הסולחה שנחתם בין הצדדים, ושהוגש מטעמו של המבקש. בשלושת התצהירים מופיע נוסח זהה, בזאת הלשון: "יצרתי קשר עם אדון [המתלון - א"ר] ולאחר שישבנו ודנו בעניין, התברר כי מר [המתלון - א"ר] טעה וכי [המבקש - א"ר] לא תקף ו/או ירה לעברו [...] ועשינו שלום ביניהם [...] ועל סמך כך עשו סולחה". לטענת המבקש, עולה מן התצהירים שהתאריך 10.10.08 מוזכר "לצורך הסרת ספק כי אירוע זה הינו נחלת העבר ביחסים בין המשפחות" (סעיף 46 לבקשה); אלא שהדברים אינם מתיישבים עם לשון ההסכם, הנפתח במלים "[...] והואיל ובין הצדדים התגלע סכסוך אשר כתוצאה ממנו התגלו גילויי אלימות בין הצדדים לרבות אלימות ביום: 10.10.08". קרי, ההסכם מדבר על קיומן של גילויי אלימות ביום 10.10.08, בעוד שלפי התצהירים, הבינו שני הצדדים בזמן חתימת ההסכם, כי לא התרחש אירוע אלים ביניהם באותו יום וכי מדובר בטעות בזיהוי. אין איפוא גם בתצהירים כדי להטות את הכף לעבר משפט חוזר.

כט. נדרשנו לחוליות השונות בתצרף הבקשה. הן בעמדה בנפרד והן בהיכללן יחד, אותו שקלתי. אין בהן עילה למשפט חוזר, אם עילת הראיות החדשות ואם עילת עיוות הדין. נוכח כל האמור, איני נעתר לבקשה.

ניתנה היום, כ"א באייר התשע"ה (10.5.2015).

המשנה לנשיאה